

Kaçkar Dağı Yaylalarında Yürüyüş

Hasan Çoban, 20.10.2016, Ankara,

Ülkemizde görülmesi gereken yerlerden biri olan ve bu yüzden hem yerli hem de yabancı doğa tutkunlarının hayallerini süsleyen doğa harikası Kaçkar Dağlarının her yaylasında ayrı bir doğal güzellik görülebilmektedir.

27-31 Ağustos 2016 tarihleri arasında Rize Ardeşen ilçesinin Güney Köyünden (Dutka'dan) Ayder Yaylasına yaptığımız yürüyüşten hatırimızda kalanları sizlerle paylaşmak istedim.

Seyahatimize 26 Ağustos 2016 tarihinde Ankara'dan Ali Osman Ulusoy firması ile saat 18.00'de hareket ederek başladık. Ali Osman Ulusoy, Ulusoy firmasında ayrılarak kurulan bir seyahat firmasıymış. Ben de bu seyahat esnasında öğrendim.

Kaçkar dağlarında yaptığımız yürüyüşte Rize Ardeşen Güney Köyünden başlayıp Siprona Yaylası, Kayadibi Yaylası (1. Gün akşamı çadır kurup konakladık), Çamlık Yaylası, Tunca Vadisi, Dere Yaylası (2. Gün akşamı konakladık), Tobamziga Yaylası, Golezana Yaylası, Komati Yaylası, Koç Düzü Yaylası (3. Gün akşamı konakladık), Yukarı Kaçkar Yaylası ve Avusor Yaylasından geçilip Ayder Yaylasında (4. Gün akşamı konakladık) tamamlandı ve yaklaşık 60 Km'lik bir mesafe kat edildi.

Yürüyüşe 2 arkadaş İzmir'den, 2 arkadaş Denizli'den, 1 arkadaş Çorum'dan, 1 arkadaş da Adıyaman'dan ve diğerleri de Ankara'dan olmak üzere toplam 19 kişi katıldı. Yürüyüşümüz kamp yükü taşımadan yapılan bir yürüyüş programıydı. Kamp yerlerine malzemeleri Osman Karalı (Zilkale Tur) arazi aracı ile taşıdı. Yürüyüşe katılanlar, Rehber Ergün Erdem, Hasan Çoban, Abdul Kadir (üniversite öğrencisi), Kadir (Almanya'da çalışıp dönen bir gurbetçi), İhsan Kocaoğlu, Jeffrey Doonan (Bilkent Üniversitesinde öğretim üyesi), Ali Göçer (Adıyaman'dan katılan Eczacı), Reha Bahtiyar, Makbule Çeşmecioğlu (Denizli), Beyda Turan (Denizli), Yavuz Delican, Muhammed Agha, Yasemin Güleç, Fatih Solmaz, Ali Erdi (İzmir) ve Aliye Suna Erdi (İzmir) oluşmaktaydı.

Ankara'dan Ardeşen'e Yolculuğumuz yaklaşık 13 saat sürdü. 27 Ağustos 2017 günü sabah saat 7:00 civarında Ardeşen'e indiğimizde bizi Güney Köyüne kadar götürecek olan minibüslere bindik. Köye gitmeden önce Ardeşen ilçesinde kanal civarındaki bir pasajda meşhur Karadeniz çayı demleyen Okumuşlar Pasaj Çay evinde simit ve çay ile kahvaltımızı yaptık. Çayları yapan kahveci "çayı süzecekle mi süzmeden mi istersin" diye sorduğunda ben de "siz nasıl içiyorsanız öyle olsun" demiştim. Gülümseyerek "Siz yabancı olduğunuz için nasıl içersiniz diye sordum. Buralarda çayı süzmeden içeriz, ağzımıza çay gelmeyince tadını alamayız" dedi. Altın baş çayı ile demlenen çay gerçekten mükemmeldi. İnsanın içtikçe içesi geliyordu.

Sonra iki minibüsle Güney köyüne gitmek için yola koyulduk. Yol boyunca yemyeşil Karadeniz coğrafyasından geçerken gördüğümüz manzaralarla sanki büyülenmiş gibi olmuştuk. Dar köy yollarında minibüslerin birbirini geçmesi zor

olduğundan iki minibüs bazen birbirine yaklaşıp, bazen de uzaklaşıp devam ediyorlardı. Rehberimiz Ergün'ün ve benim de bulunduğum minibüs önden gideni takip ediyordu. Ergün güzergâhı haritada işaretlemiş olduğundan Siprona Yaylasına giden yolu geçtiğimizi fark edip “galiba yanlış gidiyoruz” diye şoförü uyardı. Bizim şoförde öndeki şoföre telefon açıp yanlış gittiğini söyledi. Şoför telefonun sesini hoparlöre verdiğinden konuşmaları biz de duyuyorduk. Öndeki minibüsün şoförü “ben niye yanlış gideyim yolu sen bildiğin için ben seni takip ediyorum” dedi. Bizim şoför “yahu sen öndesin biz senin arkandan geliyoruz” dedi. Öndeki “saçma sapan konuşmayın, ben niye yanlış gideyim, yolu sen biliyorsun diye, aynadan size bakıyorum, siz geliyorsunuz ben gidiyorum, siz geldikçe ben de devam ediyorum siz gelmeseniz ben niye gideyim ki” diye sertçe ve kendine göre oldukça mantıklı bir şekilde cevap verdi. Neyse tartışma fazla uzatılmadan geri dönmeye karar verildi.

Geri dönerken yine yanlış bir yola gidilmemesi için yol kenarında bulunan evlerden birinin bahçesinde çalışan bir köylüye Siprona yaylasının yolunu sorduk. Köylü söyle bir doğruldu. Gözlerini hafif kısıp “Sipronaya mı gideyusunuz” dedi. “Evet” cevabını alınca “buradan geri gideceksiniz, sağ tarafa yukarı güzel bir yol gider, yol güzeldir aman, sakın yolun güzel olduğuna aldanıp oraya dönmeyin devam edin” dedi. “Daha sonra sağa, yukarı dönen daha eski bir yol vardır oradan dönüp devam edin” diye tembih etti. Geri dönüp 5-6 dakika devam edince yukarıya yönelen ve ana yola benzer bir yol karşılaşıncı şoförümüz o yola yöneldi. Ben de şoförün arkasındaydım “yanlış gitmeyelim, yolu sorduğumuz köylü yukarı dönen güzel yola dönmeyin demişti” dedim. Kaptan da “ama araçlar hep buradan gideyor, belki ileride Siprona yolu ile birleşir” dedi, fakat itiraz ettiğimiz için de gönülsüz, gönülsüz o yolu geçip devam etti. Gerçekten de 1-2 dakika sonra sola dönen belli belirsiz bir yol vardı ve yolun başında da “Siprona” yazan ok işaretinin olduğu bir tabela doğru yolda olduğumuzu gösteriyordu. Tabelanın gösterdiği yola dönüp bir müddet devam ettik. Evler seyrekleşince zemini kum ve taşlarla sağlamlaştırılmış yol bitip toprak yol haline geldiğinden minibüslerin devam etmesi zorlaştığında araçlardan indik.

Telefonla bir arazi aracı istendi, kamp malzemelerimiz araçla kamp yerine götürülecek, biz de yürüyecektik. Ergün “yukarı giden yoldan devam edin ben de malzemeleri gelen araca yükleyip arkanızdan gelirim” dedi. Bir müddet yürüdükten sonra yol ikiye ayrılıyordu. Tabi yayla yukarıda olduğundan öncen giden arkadaşlar sağdan yukarı doğru giden yola sapmışlardı. Ben de yukarıdakilere seslenerek “yol ikiye ayrılıyor, hangi yöne gideceğimizi belirsiz, ya Ergün'ü bekleyelim ya da siz bekleyin ben geri gidip Ergün'e sorayım” dedim, 6-7 dakika geriye yürüdüm arazi aracı gelmediğinden Ergün hala bekliyordu. Ergün Haritaya baktı, oradaki köylülere sordu “tepeye çıkarken soldaki yoldan devam edilmesi gerektiğini ve 1-2 km ileride sağa döneceğini söyledi. Ben de geri dönüp arkadaşlara durumu anlattım. Soldan devam ederken 1,5 - 2 saat sonra Ergün arkamızdan yetişti ve birlikte akşam olmadan Siprona yaylasına vardık.

27 Ağustos 2017 akşamı Siprona Yaylasını geçtikten sonra 2 km yukarıdaki rakımı 2010 m olan Kaya Dibi Yaylasında kamp kurduk. Biz çadırlarımızı kurarken

Ergün de akşam yemeği için balıkları kızarttı. Ergün nefis alabalık yapıyor. Sayesinde balık pişirmeyi ve balık yemeyi alışkanlık haline getirmeye çalışacağım. Yemek konusunda çok titiz olan ve belki de vejetaryen olan Reha balık yemediği için aç kalmasın diye şefimiz tarafından özel olarak hazırlanan mantar soteyi yedi. Gün batmadan ve yağmur bastırmadan yemeğimizi yedik.

Bu arada Siprona Yaylasında oturanlardan iki kişi geldiler. Yanlış hatırlıyorsam birinin adı Metin İslamoğlu idi. Bizim kim olduğumuz niye geldiğimizi merak etmişler. Sohbet edip yürüyüşe geldiğimizi, bu gece burada çadırlarda kalacağımızı filan anlattık. Buraların güvenli olduğunu söylediler. Rahat rahat istirahat edebileceğimizi, bir ihtiyacımız olursa kendilerinin yardımcı olacaklarını söyleyip gittiler.

Akşam yemeğini yerken çiselemeye başlayan yağmur yemeğimiz bitirdikten sonra artmaya başladı. Zaten hava da kararmaya başlamıştı, çadırlarımıza girip istirahate çekildik. Sabah kalktığımızda görülen manzara olağanüstüydü. Vadiler deniz gibi görünen bulutlarla kaplı olmasına rağmen bulunduğumuz yerde pırıl pırıl bir güneş vardı. Etrafı seyir edip, fotoğraf çekerek manzaraları zihnimize ve makinalarımıza kayıt ettikten sonra kahvaltı yapıp, eşyalarımız toplayıp araca bıraktık ve saat 9 civarında Çamlık yaylasına doğru yürümeye başladık.

Saat 11 civarında Kaya Dibi Yaylasından 6-7 km ileride bulunan Çamlık yaylasına ulaştık. Çamlık yaylasına giderken yolda kendisine bırakılacak tuzu bekleyen Mehmet amcayla karşılaştık. Kendisini beklersek bize yayla çıkışında yolu tarif edebileceğini söyledi. Ancak, zaman kaybetmemek için yaylada 5-10 dakika dinlendikten sonra Tunca vadisine doğru gitmek üzere içinden geçilmesi oldukça zor olan ormanlık bir alana girdik.

Önce Tunca Vadisine ve oradan da Dere Yaylasına gidecektik. Ancak, Çamlık yaylasından sonra girdiğimiz vadide ne yol ne de patika vardı. Çok sık bitki örtüsü içinden zorlukla ilerleniyordu. Yürürken Batonunu düşürenler, çantasına taktığı tişörtünü kaybedenler bile vardı. Geç kalmak endişesi ile kimse geri dönüp kaybettiklerini bulmaya çalışmıyordu. İçinden geçilmesi zor olan ormandan güçlükle ilerleyerek bir vadiye doğru indik. Vadideki dere boyunca bazen kayalara basa basa yürüyerek, bazen su birikintilerinden atlayarak ve geçilmesi zor olan küçük şelalelerin

yanında bulunan yamaçlardan geçerek yolumuza devam ediyorduk. Kenarları oldukça dik olan vadiden zorlukla ilerlerken zaman da daralıyor akşam oluyordu.

Yeni rota ile ilk defa yürüyüş yapan bazı arkadaşların zorlu arazi yapısı nedeniyle hızlarının düşmesi, geçilmesi zor bir şelale ile karşılaşılması ve havanın da kararmaya başlaması ile Tunca Vadisine inemedik. Karanlıkta bu bölgeden geçiş riskli olacağı için, rehberimiz Ergün geceyi vadinin sel basmayacak şekilde güvenli olan yüksek bir yerinde geçirmeyi uygun gördü. Ancak, 70, 80 derece eğimli olan yamaçtan ağaç dallarına ve köklerine tutunarak güçlükle çıkabildik. Çıktığımız yerdeki düzlük çok dar bir alandı. Yan yana uzanılacak ya da oturulabilecek kadar genişlikteydi. Çıktığımız yerin öbür tarafının da çıktığımız taraf gibi dik bir yamaç olduğunu sabah fark ettik. Şansımızdan o gece yağmur yağmadı, ama yine de giyim kuşam açısından tedarikli olmayan arkadaşlar bir müddet sonra soğuktan etkilenmeye, donuyoruz diye şikâyetçi olmaya başladılar. O gece doğaya çıkan yürüyüşçülerin yiyecek ve giyecek açısından tedarikli olmaları gerektiğini anlamış olduk. Uzanabildiğimiz ağaçlardan koparılan dalların ve çalı çırpının nemli olmalarına rağmen bir arkadaşımızda bulunan tutuşturucu jel yardımı ile ateş yakılması çok iyi oldu. Ergün'ün de güvenli yerlerden aşağıya inip meşhur komando bıçağı ile kesip yukarı uzattığı dallar ile desteklenen ateşin başında şafağın sökmesini bekledik.

Şafak vakti ortalık ağarmaya başlarken hazırlanıp yola çıktık. Tırmandığımız yerin öbür tarafından sarmaşıkların yardımı ile diğer vadiye doğru indik. Vadi boyunca yine zorlu bir arazi yapısı vardı. Önden giden arkadaşlar 2 saat süren bir yürüyüşten sonra vadiye inmişler. Arkadan gelenlerin ulaşması ise 5-6 saati aldı.

Vadide bizi bekleyen birkaç kişi ile karşılaştık. Meğerse onlar da bizi bekliyorlarmış. Yürüyüşe katılan arkadaşlardan Ali yürüyüş esnasında telefonun çektiği yerlerde vakit buldukça evini arayıp bilgi veriyormuş. Uzun süre Aliden haber alamayan eşi subay olan kardeşine durumu anlatmış. O da Rize Jandarma Komutanlığında tanıdıklarını arayıp Kaçkar Dağlarında Ardeşen Siprona Yaylasından çıkıp Tunca Vadisine giden yürüyüşçülerden haber alınamadığı bildirmiş. Hem Jandarma hem de bizi kamp yerine götürmek için bekleyen Osman birkaç arkadaşı ile Tunca vadisinde inilebilecek yerlerde bizi aramışlar bir işaret göremeyince sabahın olmasını beklemişler.

Doğal park olarak ilan edilen Tunca vadisinde yol yapım çalışmaları devam ediyordu. Vadide Ardeşen belediyesi tarafından biz varmadan bir gün önce festival yapılmış, Belediyenin festival yerinin düzenlenmesinde çalışanlar için hazırlattığı yiyeceklerle kahvaltı yaptıktan sonra saat 12:00 civarında Nolaşkari - Sarı Yaprak yaylasına kadar araçla gittik oradan da yürüyerek Tunca vadisi yukarısında bulunan Dere Boyu Yaylasına yürüyerek saat 14:00 civarında vardık. Çadırlarımız kurduktan sonra dün gecelemek zorunda kaldığımız kanyondaki sırtta tırmanırken tepeden tırnağa çamur olan giysilerimizi yıkadık.

Bu arada yaylada yaşayan köylülerle tanıştık. Önce beyler yanımıza geldi. Çoban Osman buranın muhtarı olduğunu söylüyor ileri geri konuşuyordu. Çoğu ilk

defa yabancı görmüş, bizim niye geldiğimizi merak ediyorlar. Bizim görevli olarak oraya geldiğimize inanıyorlar. “Tabi sizin de buralara gelmek hakkınız. Biz nasıl İstanbul’a, İzmir’e gidiyorsak siz de buraya gelebilirsiniz” diyerek güya buraların esas sahiplerinin kendileri olduğunu ima etmeye çalışıyorlardı. “Biz yürüyüşe geldik akşama kadar yürüyoruz akşam bir yaylada kalıp ertesi sabah tekrar gidiyoruz” desek de söylediklerimizi inandırıcı gelmemiş olmalı ki bizlerle sohbet eden erkekler yaylada yaşayan 3-4 kadını “bize bir şey söylemdiler, aralarında kadınlar da var, siz gidip onların ağzını bir yoklayın” diye yanımıza göndermişlerdi. Dere Yaylalı kadınlar beraber yürüdüğümüz kadın arkadaşlarla sohbet ediyorlar bahanesi ile ağızlarını arıyorlardı. Sohbet esnasında ben de “Az önce Mehmet Amca ile Muhtar Osman geldiler” dedim. Kadının biri ondan muhtar mı olur, onu muhtar yapacağımıza ben olurum daha iyi” dedi. Çoban Osman’ın muhtar olmadığını, köyün garibi olduğunu öğrenmiş olduk. Çoban Osman biz çadırı hazırlarken ve dinlenirken çeşitli bahanelerle yanımıza geliyor, inekleri toplarken şiir okuyor, şarkı söylüyor, röportaj vermek istiyor, evine süt içmeye davet ediyor. Meğerse yürüyüşteki kadınlardan birine gönlünü kaptırmış.

Dere Boyu Yaylasında en fazla dikkatimizi çekenler siyah keçi kılından çorap ören Mehmet Kuyumcu amca ve çoban Osman'dı. Yaylada yaşayanlar kabul etmese de kendini muhtar ilan eden çoban Osman çadırlarımızın yanından sığırları götürürken ya da gelip geçerken yüksek sesle Erol Şahin tarafında söylenen "Kaçkarın Başı Kardur" türküsünü (<https://www.youtube.com/watch?v=q5X2WMxspr0>) - kendine göre yorumlayıp aşağıdaki gibi söyleyip duruyordu.

Kaçkar'ın başı kardur.
Onun da yarı vardur.
İstedim de vermedular.
Yüreğimde yâre vardur.

Dere Boyu Yaylasındaki akşam yemeğimizde rehberimiz Ergün'ün hazırladığı tadı damağımızda kalan kuşbaşılu kuru fasulye yedik. Çoban Osman akşam arkadaşları süt içmeye davet etmişti. Reha ile beraber iki üç arkadaş çoban Osman'ın evine gittiler. Arkadaşları görünce hemen "o kadın gelmedi mu?" diye soruyor. Reha da "hayır başka gelecek yok" deyince. "Süt orda, sobanın üstünde, alın kendiniz için" diye biraz sitemkâr ve gönlü kırık davranmış.

Dün zor şartlarda geçen gecedan ve zorlu yollardan yorulmuş olmalıyız ki hava kararır kararmaz çadırlara geçip istirahat çekildik. Çadırlara erken çekilmemizin bir sebebi de yakarcaların rahat vermemesiydi.

Ertesi günü (30 Ağustos 2016) kahvaltımızı yapıp çadırlarımızı toplayarak araca yükledik. Yavuz önceki günün yorgunluğu ile yürüyecek durumda olmadığını söyleyerek Osman ile Ardeşene gidip dinlenmek istedi. Bizler de saat 9:00 civarında Dere Boyu yaylasından çıkarak dağın eteğinde bulunan dere boyu gölüne doğru tırmanmaya başladık. Göl kenarında fotoğraf çekip biraz dinlendikten sonra aşağıya doğru vadinin inişte sol yamacında platikadan ilerleyerek devam ettik. Göle çıkarken ve diğer yaylaya geçerken yürüdüğümüz yerlerdeki bitki örtüsünün zenginliği ve çiçeklerin muhteşem renkleri görülmeye değerdi. Patikadan ilerlerken daha önce yerleşim yeri olarak kullanılan bir düzlüğü geçtikten bir müddet sonra yaylalara hançer gibi saplanarak yapılmaya başlanılan yeşil yollardan birine çıktık, onu takip ederek Tobamziga yaylasını geçip Golezana yaylasına vardık. Tobamziga yaylasından Golazena Yaylasına giderken tepelerden aşağıdaki bulutlar vadilere uzanan deniz gibi muhteşem görünüyordu. Karşı yamaçta ise akşam kamp kuracağımız Koç Düzü yaylasından gelen ve yarım kalan yol görünüyordu.

Normal güzergâh olarak önce Golezana yaylasına inip oradan dereyi geçip karşı yamaca tırmanmamız gerekiyordu. Bir gün önce yaşanan zorlu yol şartları ve açıkta geçirilen bir gecenin tedirginliği ile gruptaki arkadaşların bir kısmı şartlarının ne olduğu bilinmeyen bir vadi tabanından karşıya geçmek istemediler ve karşıya geçip yukarı tırmanmak yerine vadi tabanında bulunan Komati yaylasına inmek istediler. Ergün'de Osman'ı aşağıya çağırırız düşüncesi ile önden gidenlere Komati'ye gidip bekleyin dedi.

Komati yaylasına inerken saat 5 civarında bizi alacak olan şoförümüz Osman yukarıdan “yanlış gidiyorsunuz, yukarı gelin, yukarı gelin” diye bağıırıyordu. Ama önden gidenler çoktan gözden kayboldukları için de Ergün Osman’a sen aşağıya gel diye seslendi. Arkada kalanlar da öndekiler gibi aşağıya yürümeye devam ettik. Geçtiğimiz yerlerde muhteşem şelaleler ve manzaralar vardı. Gün battığında Komati yaylasına varmıştık. Komati yaylasında yayla evlerinin bulunduğu yerde Osman’ı beklemeye başladık. Osman gelişi saat 10’u buldu. Osman bir arkadaşını daha bulmuş iki arabayla Komati yaylasına 4 saat’de gelebilmişler. Koç Düzü yaylasında gidişimiz de 4 saat aldı. Normalde 1 saatte çıkabileceğimiz bir yamacı tırmanmamak için 3-4 saat bekleyip 4 saatte araba yolculuğu yaparak zaman kaybettik. Gece yarısından sonra Koç düzü yaylasında vardığımızdan bazı arkadaşlar çadırdaki kalmak yerine pansiyonda kalmak istediler. Çadırdaki kalmak isteyen arkadaşlar da Adalı Göl Pansiyonunun arkasındaki çayırılıkta çadırlarımızı kurduk. Geç saatte çadırlarımız kurmamıza rağmen yanımızdaki yiyeceklerden karnımızı doyurarak istirahate çekildik.

Ertesi sabah kahvaltı sonrası eşyalarımızı toplayıp arabaya yerleştirdik. Yürüyüşe başlamadan önce Koç Düzü yayla evlerinin yanındaki oldukça dik ve yüksek bir tepeye çıktım. Ben çıkarken Reha ve Ali tepeden iniyorlardı. Tepeden tüm yayla görünüyordu. Tepenin arkası çok dik bir uçurum gibiydi, ancak yere uzanarak bakabildim ve fotoğrafını çektim. Yaylada çok fazla ev ve bir de gölet vardı. Aslında gölün kenarında kamp kuracaktık. Gece geç kaldığımız için pansiyonun yanında çadırlarımız kurmuştuk. Saat 10:30’da Yukarı Kaçkar yaylasına gitmek üzere yola çıktık. Önce Yukarı Kaçkar Yaylasına gidip oradan Avusor yaylasına geçecektik.

Yukarı Kaçkar yaylasında hayvancılık yapanlar vardı. Yaylada oturanlar çok zor şartlarda yaylacılık yaptıklarını, yakacak bulmanın, aşağı köylerden yiyecek içecek getirmenin, koyunlardan elde ettikleri yağı, yoğurdu ve peyniri pazara götürmenin zor olduğunu söylediler. Yaylanın iyi tarafının ise sütün, yağın ve peynirin bozulmadan durması olduğunu söylediler.

Yukarı Kaçkar Yaylasını geçtikten sonra zorlu bir yokuş çıkarak sisli bir havada sırtta bir hatıra fotoğrafı çekilerek yola devam ettik. Buradaki dağların bitki, örtüsü çok çeşitli ve toprakları verimli olduğundan hayvanlar için besleyici otlaklar olduğu belli oluyor. Yaylada karşılaştığımız çoban ile sohbet ettik. Bize aşağıya doğru inip su kaynağının yanından geçen patikadan sola doğru gidersek Avusor yaylasına gidebileceğimizi söyledi.

Aslında Avusor Yaylası Simge Pansiyonun yanında kamp kurup kalacaktık. Ama yağış ihtimali yüksek olduğundan sadece mola verdik, yemek yiyip dinlendikten sonra 15:30 civarında 11 km aşağıda olan Ayder Yaylasında gitmek üzere yola çıktık.

Simge pansiyon yaylada konaklamak isteyenler için güzel bir yer. Buraya gelmişken Karadeniz bölgesinin meşhur mıhlamasını yemek istedim. Pansiyonun önünde duran masaya yemek konulunca çok evcilleşen tavuklar da masaya atlayıp yemekten otlanmaya çalıştılar. Uzaklaştırmasak hiç çekinmeden yemeği paylaşırlardı.

Yol boyunca ot toplayanlar, arıların bakımını yapanlar, hayvanlarını otlatanlar doğal hayatın en güzel görüntüleri idi. Hiç boş oturan yok, herkes bir şeylerle meşgul oluyorlardı. Yolda yağmura yakalandık, yağmur altında yürürken karşılaştığımız bir restoranda bir müddet yağmuru hafiflemesini bekledik. Akşama doğru Ayder yaylasında çadır kampı kurulabilen bir tesis olan İhlamur Altı kamp alanına ulaştık. Çiselemeye devam eden yağmur altında çadırlarımızı kurduk. Kamp yerinde bulunan büyük bir şöminenin başında akşam yemeğini yedik. Bir yandan da ıslanan elbiselerimizi ateş karşısında kuruttuk. Eşyalar taşınırken bir iki çanta eksik çıktığından malzemeleri olmayan arkadaşlar şömine başında uyudular.

Ertesi sabah kahvaltı yapıp eşyalarımızı topladıktan sonra Ayder Yaylasında bulunan kaplıcada yürüyüşün yorgunluğunu çıkarıp temizlendik. Öğlen Pazar ilçesine gitmek üzere minibüslerle yola çıktık. Hava yine yağmurluydu ve gittikçe de şiddetini artırıyordu. Çamlı Hemşin'i geçtikten sonra Fırtına Vadisi yanındaki yollar yamaçlardan gelen sellerle kaplanmıştı. Bizim şoför bir fırsatını bulup, gözünü karartıp selden geçti. Ama arkada kalanlar geçememiş. Yol kapanmış, kalanlar 2 saat sonra gelebildiler.

Pazar İlçesinde eşyalarımızı Ankara'dan tanıdığımız Hasan Acıyan'ın otobüs yolu üzerinde bulunan işyerine koyduk. Otobüs zamanı gelinceye kadar Pazar şehir merkezini gezip alışveriş yaptık, vakit geçirdik. İkinci sonrasını da Ankara'ya dönüş için yola çıktık.

Yürüyüşten kalan fotoğrafların dışında maceraları, Dere Yaylasındaki çoban Osman'ın türküleri, doğada ateş başında geçirilen bir gece, Yavuz'un yürüyüşü devam edemeyip Ardeşen'de bir otelde kalması, kamp yerlerinde gözle görülemeyecek kadar küçük olan yakarcaların ısırlıkları, yaylalarda yaşayanların

alışkanlıkları ve samimi davranışları ancak yaşanılarak anlaşılabilecek hatıralar olarak bizlere kaldı.

Yürüyüş ile ilgili fotoğraflar aşağıdaki bağlantıdan görülebılır.

<https://goo.gl/photos/oA6Mm2DiRhAzJUq49>

Kaynak: <http://www.hasancoban.com>